

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 587

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΕ΄.

Τηλ. 628.280

15 Ματίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἦγεσία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1970
Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς
Ὁρθοδοξίας»

Κάνιγγος 32

Ἑνταυθα

«Δούλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι,
ἀλλ' ἡπιοῦν εἶναι πρὸς πάντας»

(Β' Τιμ. Β', 24)

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 583—584 φύλλῳ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς 1ης (13ης) Φεβρουαρίου ἔ.ξ., ὅπερ διενεμήθη χθὲς ὑπὸ τοῦ Ταχυδρομείου, ἐγένετο ἔναρξις δημοσιεύσεως παρατηρήσεων τοῦ ὑμετέρου συνεργάτου κ. Ἀλ. Καλόμοιρου, ἀναφερομένων εἰς ἡμέτερον κείμενον. Ἐπειδὴ αἱ ἐν λόγῳ παρατηρήσεις θὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ μῆνας πολλοὺς ἂν μὴ καί... ἐπὶ ἔτη (τοῦτο συμπεραίνω ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ δημοσιευμένῳ πρώτῳ τμήματι περιλαμβάνεται μ ὁ ν ο ν ὁ «πρόλογος» καί, ὥς φαίνεται, οὐδὲ οὗτος περατοῦται, ἀλλὰ θὰ συνεχισθῇ καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις φύλλοις), ἔκρινα δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναμείνω τὴν ολοκλήρωσιν τῆς δημοσιεύσεως, ἵνα ἀπαντήσω εἰς αὐτήν, ἀλλ' ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ ἀπαντῶ εἰς μίαν ἐκαστὴν δημοσιευμένην «συνέχειαν».

Παρακαλῶ λοιπὸν, ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου, καταχωρίσῃτε αὐτοῦσιον τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἐπιστολῆς μου ἐν τῇ ἀ μ έ σ ω ς π ρ ο σ ε χ ε ῖ φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ, ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι αὐτοῦ κ. ἔ., ἔνθα ἐδημοσιεύθησαν αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Καλόμοιρου, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν τυπογραφικῶν στοιχείων.

1. Ἐλυπήθην διὰ τὸ διαιότατον καὶ ἐμπαθέστατον ὕψος τοῦ κ. Καλόμοιρου. Ἐλυπήθην, ἀλλὰ δὲν ἐξεπλάγην. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχω ἀναγνώσει πολλά κείμενα τοῦ κ. Καλόμοιρου, δημοσιευθέντα ἢ μὴ, καὶ ἔχω σχηματίζει τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ γράφῃ ἄλλως. Διηρωτήθην μόνον πῶς τὸ ὑμέτερον Περιοδικὸν φιλοξενεῖ τοιαῦτα δημοσιεύματα, ἐν αἷς ἀπουσιάζει πᾶν ἔχνος εὐπρεπείας καὶ παφλάζει τὸ πάθος...

2. Ὁ κ. Καλόμοιρος κακοποιεῖ δεινῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ συκοφαντεῖ, γράφων περὶ ἐμοῦ ὅτι εἶμαι «Ἄρχων πραγματικὸς τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον θεωροῦμαι ὡς ἡ «φαῖδ' ἐξοχότης» πρὸς τὴν κατευθύνει ἀφανῶς ἐκ τῶν παρασκηνίων». Ἐπειδὴ δὲ πᾶς δημοσιογραφὸς ἔχει τὴν ἠθικὴν καὶ νομικὴν εὐθύνην τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων, ἣν εὐθύνην οὐδαμῶς ἀποσιεύει τὰ «θεωρεῖται» ἢ τὰ «νομίζεται» κ.τ.τ., προκαλῶ τὸν ἐπικριτὴν μου νὰ προσκομίσῃ σ τ ο ι χ ε ῖ α ἀποδεικνύοντα τὸν τερατῶδη αὐτὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἐγὼ «κατευθύνω ἀφανῶς ἐκ τῶν παρασκηνίων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος!!!»

3. Συνεχίζων τὴν κακοπιστίαν αὐτοῦ ὁ κ. Κα-

λόμοιρος γράφει, ὅτι εἶμαι γνωστὸς «στοὺς θεολογικοὺς κύκλους ἀπὸ διάφορα συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓνα ὅπου ἐπιχειρῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλε μὲ τὸ νὰ συνδέσῃ τὸν ἄγαμο κλῆρο μὲ τὸν μοναχισμόν».

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, δὲν φοβεῖται τὸν Θεὸν ὁ κ. Καλόμοιρος; Ἐγὼ ἐν τῇ εἰρημένῃ μελέτῃ μου ὀχι μόνον δὲν λέγω ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλε μὲ τὸ νὰ συνδέσῃ τὸν ἄγαμο κλῆρο μὲ τὸν μοναχισμόν», ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ὑποστηρίζω: «Ὅτι ἡ μ ε ι ε ς οἱ νεώτεροι διεπράξαμεν τὸ σφάλμα νὰ ταυτίσωμεν τὸν ἄγαμον Κλῆρον πρὸς τὸν μοναχικὸν τοιοῦτον, ἐπὶ δεινῇ καταφρονήσει τοῦ παναρχαίου τῆς Ἐκκλησίας καθεστῶτος. Ἐν τῇ μελέτῃ μου πειρώμαι νὰ ὑποδείξω, ἐπικαλούμενος ἱεροῦς Κανόνας, χωρία Πατέρων, γνώμης Κανονολόγων, ἱστορικὰ περιστατικὰ κ.τ.λ., ὅτι ἡ τὰ πάντα καλῶς διαταξαμένη Ἐκκλησία ἀνέκαθεν διέκρινε τὸν ἄγαμον κοσμικὸν Κλῆρον ἀπὸ τοῦ μοναχικοῦ τοιοῦτου. Ἡ Ἐ κ κ λ η σ ί α καὶ οἱ θεοὶ αὐτῆς εἶναι ἡ βάσις μου καὶ τὸ κριτήριόν μου. Ἄν ὁ κ. Καλόμοιρος φρονῇ ὅτι δὲν κατῴρθωσα νὰ ἀποδείξω τὴν θέσιν μου, ἡδύνατο νὰ γράφῃ ὅτι «ἔσφαλον ἐ γ ὼ ἐπιχειρῶν νὰ ἀποδείξω ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐταύτισε τὸν ἄγαμον κοσμικὸν Κλῆρον πρὸς τὸν μοναχισμόν». Ἀντὶ τούτου ἀποδίδει εἰς ἐμὲ θέσιν («ἡ Ἐ κ κ λ η σ ί α ἔ σ φ α λ ε μὲ τὸ νὰ συνδέσῃ...») ἣν οὔτε ποτὲ ἐξέφρασα οὔτε ὑπεστήριξα οὔτε διενόηθην. Τί νὰ εἴπω λοιπὸν; Ἐν μόνον: «Ὅτι τοιαύτας ἠθελήμενας διαστροφὰς καὶ κακοποιήσεις τῆς ἀληθείας οὐδ' ἄνθρωποι τοῦ κόσμου διαπράττουσι...

4. Ὁ κ. Καλόμοιρος γράφει ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικρινόμενη ἐπιστολή μου ἐστάλη ὡς «ἀπορρήτος». Καὶ ἐπάγεται, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς ὡς ἀπορρήτου μᾶς ἐπιστολῆς «ποῦ ἀναφέρεται σὲ τὸσον καίρια ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα» ἀποτελεῖ «μ υ σ τ ῆ ρ ι ο ν». Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ γράφει ὅτι ἡ ἐπιστολή ἐχαρηκτήριστη ὡς ἀπορρήτος, διότι «δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ σὲ χέρια ἀνθρώπων ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἀνασκευάσουν». ἀλλ' ἀφοῦ ἔχῃ τὸσον πρόχειρον τὴν ἐξήγησιν τοῦ «ἀπορρήτου» ὁ κ. Καλόμοιρος, τότε πῶς θεωρεῖ ὡς «μ υ σ τ ῆ ρ ι ο ν» τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐπιστολῆς ὡς ἀπορρήτου; Πράγμα τὸσον φανερόν, κατ' αὐτόν, ποίου εἶδους «μυστήριον» ἀποτελεῖ; Ἐκτός ἂν τῇ κ. Καλόμοιρῳ δέσται γινῶναι πάντα τὰ μυστήρια...

5. Κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον εἰσάγω «νέον εἶδος ἐκκλησιολογίας, ἄγνωστον στὴν Ὁρθοδόξον, κατὰ τὴν ὅποian εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ὁ χριστιανὸς διαφορετικὴ πίστιν ἀπὸ τὸν «Ἐπισκόπο του». Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀληθές, τότε ἐγὼ ἤλθον δεύτερος. Πρῶτος διδάξας ὑπῆρξεν ὁ κ. Καλόμοιρος, ὅστις ἡ λ ε γ ξ ε διὰ δριμυτάτης ἐπιστολῆς τοὺς Ἐπισκόπους αὐτοῦ ἐ π ι π λ ᾶ ν η ἐν καιρῷ δογματικῇ (ἐκκλησια-

Κυριαυή τῆς Ὁρθοδοξίας

Οὐδὲν ἐπολεμήθη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ὅσον ἡ ἀγία Ὁρθοδοξία. Καὶ εἶναι εὐεξήγητον. Οἱ «κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσουν ἀπολέμητον τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ προσπαθήσουν νὰ σκοτίσουν καὶ ἀμαυρώσουν τὸ φῶς.

Καὶ ἐχρησιμοποίησαν ὡς ὄργανα τῶν καταχθονίων καὶ σκοτίων σχεδίων τῶν αὐτοκράτορας, βασιλεῖς, ἀξιωματοῦχους, χρήματα, πλοῦτον, δόξαν, τιμὰς καὶ παντοῖα ἄλλα μέσα πρὸς καταρράκωσιν καὶ ἀφανισμόν τῆς ὑγιοῦς πίστεως. Ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχον.

Παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις, τὰς ἐπιβουλάς, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὴν λυσσώδη μανίαν τῶν «ἀρχόντων τοῦ σκότους» ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐθριάμβευσε καὶ ἔδωκε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐν ἀφαντάστως δυνατόν παρὸν καὶ διεδραμάτισε μίαν ἄνευ προηγουμένου κοσμοϊστορικὴν, ἐκχριστιανικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολήν, οἷαν οὐδεμία ἄλλη θρησκεία, φιλοσοφικὸν σύστημα ἢ θεσμός. Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας, ἢ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, «ἡς πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι;» εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ ψεῦδος νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀληθείας, τὸ σκότος τοῦ φωτός;

Ἀλλ' ὦ θεία, ἀγία, οὐρανοφερὴς καὶ πολυτίμητε Ὁρθοδοξία! οἷους διωγμοὺς

ὑπῆνεγκας! ἀλλὰ καὶ οἷους ὑφίστασαι καὶ θὰ ὑφίστασαι ὑπὸ τῶν κακοβούλων καὶ θεομισήτων πολεμίων σου! Σήμερον ἐορτάζομεν τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους σου! Σήμερον πανηγυρίζομεν καὶ χαίρομεν χαρὰν μεγάλην καὶ ἀσύγκριτον, διότι μετὰ σκληροῦς ἀγῶνας 120 ἐτῶν ἐξῆλθες νικήτρια καὶ διεφύλαξες ἀπαρχάρακτον, ἀκεραίαν, ἀλώθητον καὶ ἀνόθευτον τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰς τὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις!

Τί νὰ εἴπωμεν, ἢ πῶς νὰ ἐξυμνήσωμεν τὸν θρίαμβον τοῦτον τῆς Ὁρθοδοξίας; Οἱ ἐγκωμιαστικοὶ λόγοι οὐδὲν δύνανται νὰ προσενέγκουν σήμερον εἰς τὴν δεινῶς καὶ λυσσώδως πολεμουμένην Ὁρθοδοξίαν.

Ἀπαιτοῦνται θερμαὶ προσευχαί, δάκρυα, στεναγμοί, ἀγῶνες καὶ θυσίαι.

Ἴσως, ἐὰν παραχωρήσῃ ἢ μᾶλλον εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς νὰ χρειασθοῦν καὶ θυσίαι αἵματος καὶ ἀγῶνες ἕως μαρτυρικοῦ τέλους.

Ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει καὶ ἡμεῖς καθεύδομεν ἢ φιλολογοῦμεν.

Ἡ Ὁρθοδοξία βάλλεται ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπὸ τῶν ἀπαισίων ὀργάνων τοῦ Πάπα καὶ ἡμεῖς ἀδιάφοροι καὶ χλιαροὶ οὐδεμίαν ἄμυναν προτάσσομεν.

Ἡ Ὁρθοδοξία προδίδεται καὶ ἡμεῖς ἀσυγγνώστως ἀδιαφοροῦμεν ἢ ἐφησυχάζομεν. Προδίδεται εἰς τὸ Φανάριον, τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Εὐρώπην καὶ τώρα φεῦ! ἡ προδοσία τῆς εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ταγοὶ καὶ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τὴν προδίδουν καὶ εἶναι ἔταιμοι νὰ τὴν παραδώσουν δεσμίαν καὶ δούλην εἰς τὰς ἀνοσίους χεῖρας τοῦ Ψευδοχρίστου Πάπα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης ἢ ἐνότητος.

Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου διακηρύττει τὴν ἄνευ ὁρῶν καὶ ὁρίων ἀγάπην» πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς του «τοὺς Ρωμαίους»

λογικῶς καὶ σωτηριολογικῶς) θέματι. Καίτοι δ' ἡ ὑπ' αὐτοῦ στηλιτευθεῖσα πλάνη αὕτη ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐλεγχθέντων, ἐν ταῖς αἰ. Καλόμοιρος οὐδαμῶς ἀπεσχίσθη ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ. Οὕτως δ' α. Καλόμοιρος ἐμπράκτως ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸς ἔχει «διαφορετικὴν πίστιν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν του». Ἰδεῖνα θὰ εἴπωμεν προσεχῶς, ἐπὶ τῶν καὶ θὰ καταχωρίσωμεν αὐτοῖς τὰ γράπτα τοῦ α. Καλόμοιρου...

Ταῦτα διὰ σήμερον, ἐπιφυλάσσόμενος νὰ συνεχίσω, ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέψῃ.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ο καθολικούς».

Ὑπὸ ποίων Πατριαρχικῶν ἢ Ἐπισκοπικῶν χειλέων ἠκούσθησαν ποτέ τοιοῦτοι λόγοι; Ἐχει ὁ Οἰκουμενικὸς μεγαλυτέραν ἀγάπην ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας καὶ ἅπαντας τοὺς ἁγίους Ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἵτινες «οὐδὲ χαίρειν τοῖς αἰρετικοῖς ἔλεγον;» Ποθεῖ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν περισσότερον τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὅστις διεφλέγετο διαπύρως ὑπὸ τοῦ πόθου τούτου, ἀλλὰ ὅταν εἶδε νὰ κινδυνεύῃ ἡ Ὁρθοδοξία δὲν υπέγραψεν εἰς τὴν Ψευδοσύνοδον τῆς Φλωρεντίας καὶ οὕτω ἐματαιώσῃ τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξιας εἰς τὸν Παπισμόν;

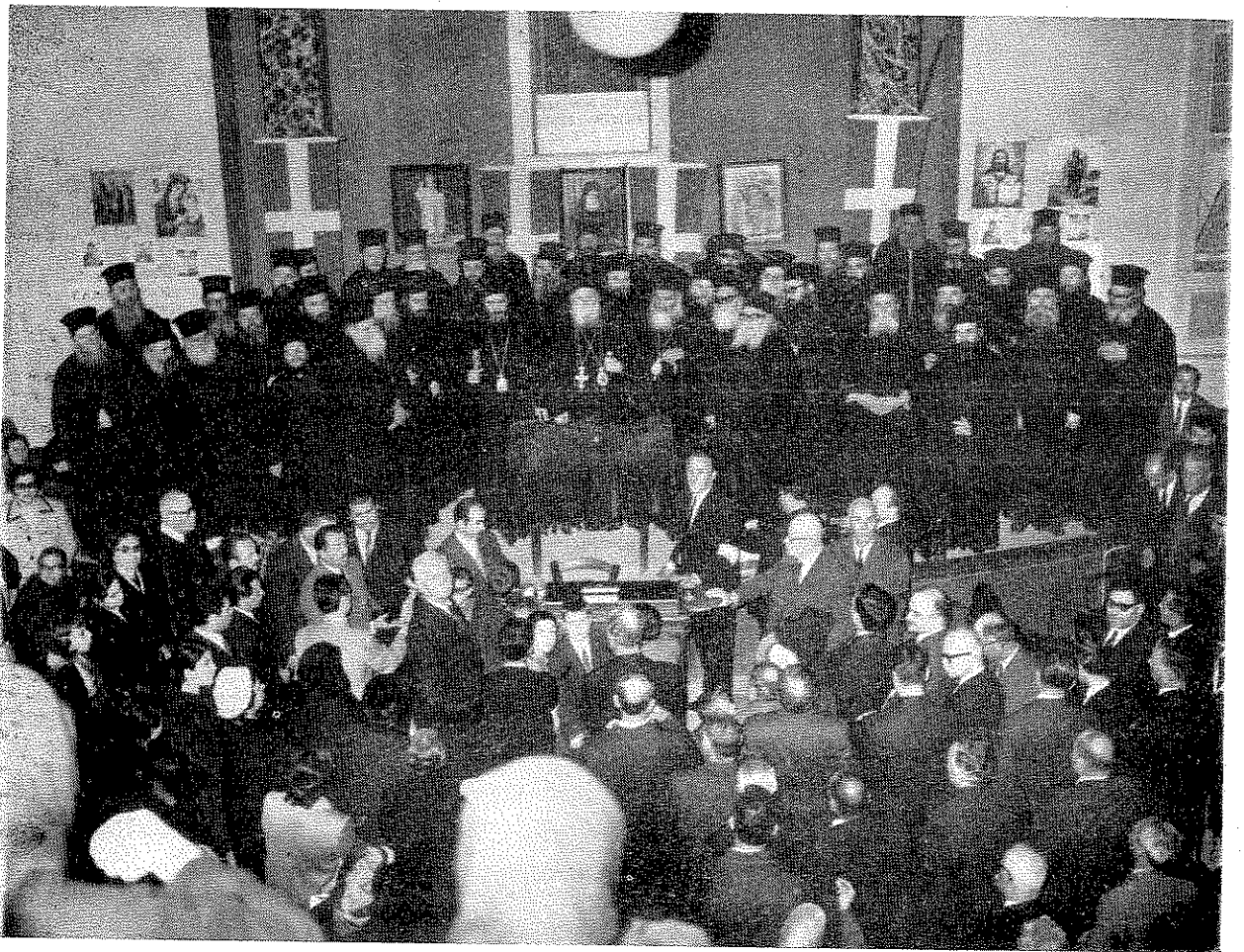
Ὁ Ἀθηναγόρας ὅμως συνεμάχησε καὶ συμμαχεῖ μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμπροσευχόμενος καὶ συλλειτουργῶν μετ' αὐτῶν παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπαντες οἱ γνησίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας εἴμεθα ἐπὶ ποδὸς πολέμου.

Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ δώσωμεν τὴν μάχην.

Οὐδέποτε θὰ δεχθῶμεν νὰ «συγκοινωνήσωμεν τοῖς αἰρετικοῖς» καὶ νὰ ἀποδεχθῶμεν τὰς κακοδόξους καὶ πεπλανημένας δοξασίας των.

Ἐὰν θέλουν τὴν ἔνωσιν, ἅς μετανοήσουν καὶ ἅς ἀποκηρύξουν τὰς πλάνας των. Ἄς οἰκειωθοῦν τὴν ἀλήθειαν καὶ τότε τοὺς

Οἱ ἀκαταγόνιστοι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδόξιας, Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὸ προσκλήτηριον τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξιας

δεχόμεθα με άνοικτάς τὰς ἀγκάλας ὡς ὁ Πατήρ τὸν ἄσωτον υἱόν.

Ἐκεῖνοι ἐπλανήθησαν καὶ ἐκεῖνοι πρέπει νὰ ἀνανήψουν καὶ ἐπιστρέψουν. Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ὡς ταύτην παρελάβομεν ἀπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπὲρ ταύτης δὲ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ θυσιάσθωμεν καὶ νὰ χύσωμεν τὸ αἷμα ἡμῶν ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου : «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία. Οὐ ψευσόμεθά σε πατροπαράδοτον σέβας. Οὐκ ἀφιστάμεθά σου, Μη-τερ εὐσέβεια. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν καὶ ἐν σοὶ ζῶμεν. Εἰ δὲ καιρὸς καλέσει, μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ὁ ἑορτασμός τῆς Κυριαυῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Τὴν 2αν Μαρτίου ἐ.ε. Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔλαθε χώραν μεγαλοπρεπῆς καὶ σεμνῆς τελετῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (ὁδὸς Μενάνδρου 4), ἥτις θὰ μείνῃ ἱστορικὴ εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Οἱ εὐλαβεῖς Κληρικοὶ καὶ ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός» εἶχον ὑπερπληρώσει τὴν φιλόξενον αἴθουσαν καὶ εἰς τὰ πρόσω-

Ἐν τμήμα τοῦ ἡρωικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὴν σεμνὴν τελετὴν

πα ὅλων ἔλαμπεν ἡ χαρά, ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ὁ ἐνθερμος ζήλος διὰ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας ὑποβλητικῆς καὶ κατανυκτικῆς ἐψάλησαν ὑπέροχοι θυζαντινοὶ ὕμνοι ὑπὸ χορωδίας Ἱεροψαλτῶν προεξάρχοντος τοῦ εὐσεβοῦς καὶ καλλιφώνου ἱεροψάλτου κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου.

Οἱ ὕμνοι οὗτοι ψαλέντες ἀριστοτεχνικώτατα καὶ μουσικώτατα μετερσίωσαν τὰς ψυχὰς πάντων καὶ προητοίμασαν αὐτὰς διὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν λαμπρὰν ὁμιλίαν. Ἡ ὁμιλία τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ὁσιολογιωτάτου Καθηγουμένου π. Πάρκου Χανιώτη Μοναχοῦ συνήρπασεν κυριολεκτικῶς τὰ πλήθη.

.. Ὁ λόγος τοῦ ἐστράφη κατ' ἀρχὴν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν ποικιλῶν αἱρέσεων.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεφέρθη εἰς τοὺς σημερινούς πολεμίους τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ ἰδιαίτατα τὸν Προκαθήμενον τοῦ Φαναρίου καὶ ἄλλους Ποιμένας, οἵτινες ἐπιδιώκουν τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς Παραδόσεις. Ἀπηρίθμησε ἀκολουθῶς τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα προέκυψαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου καὶ κατεφέρθη κατὰ τῶν καινοτόμων Ἱεραρχῶν, οἵτινες εἰσάγουν ὁσημέραι δοκιμαστικῶς καὶ πρὸς ἔλεγχον τοῦ τόνου

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τὴν τήρησιν τῶν σεπτῶν παραδόσεων εἶναι ἕτοιμος καὶ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του Ἀθηναγόρα»
συγγραφή του ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου**

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

2

Ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοὶ εἰσὶ βολίδες

Τὸ πρῶτο καὶ βασικὸ πρόβλημα ἐνὸς μοναχοῦ τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἶναι ἂν πρέπει νὰ συνεχίσῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα, στὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου ἀνήκει ὁ τόπος. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς Ἀγιορείτας ἅμεσα ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκουν σ' αὐτήν. Ἡ πρώτη ἐρώτησις λοιπὸν στὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς ἦτο ἂν ἡ Σύνοδος τῶν Ἀγιορειτῶν πρὸς τοῦ ἔγραφε ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ μνημονεύσῃ τὸν Ἀθηναγόρα. Κατόπιν μπορούσε νὰ ἀπαντήσῃ στὴν δευτέρῃ ἐρώτησι, ἢ ὁποία προϋποθέτει τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησι στὴν πρώτη. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ θὰ ἔπρεπε νὰ διακοπῇ τὸ μνημόσυνο τοῦ αἰρετικοῦ Ἀθηναγόρα

μποροῦσαν οἱ Ἀγιορείτες νὰ μνημονεύουν τοὺς Ἐπισκόπους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν;

Τί βλέπουμε ἑμῶς στὴν ἀπάντησι τῆς «ἐπιστολιμαίας διατριβῆς»; Ἀφήνει τὸ βασικὸ αὐτὸ πρόβλημα πρὸς καίρι τοὺς Ἀγιορείτας καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὁποία περιλαμβάνει δὴθεν στοὺς κόλπους τῆς «εὐαγγελίου Ὁρθοδόξιας». Σὰ νὰ μποροῦσαν νὰ ὠφελήσουν σὲ τίποτε οἱ ὑποτιθέμενοι αὐτοὶ δράχοι τοὺς Ἀγιορείτας.

Ἄς ὑποθέσουμε πράγματι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι Ὁρθόδοξος. Οἱ Ἀγιορείτες χαίρουν πολὺ γι' αὐτὸ καὶ δοξάζουν τὸν Θεό. Οἱ ἐν τῇ κόσμῳ ἀδελφοὶ τοὺς ἔχουν Ὁρθόδοξους Ἐπισκόπους

τῆς εὐσεβείας τῶν πιστῶν καινοτομίας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς τὴν ἀποβολὴν τοῦ ράσου, τὴν κουράν τῶν γενεῶν καὶ ἄλλας.

Ἐκαυτηρίασε τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου Μητροπολίτου Μεσσηνίας εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς καὶ ἐκάκισε τὰς ἐνεργείας τῶν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ ἡ ἔνωσις αὕτη δὲν γίνεται ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεός.

ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς σθεναρὰν καὶ νικηφόρον ἀντιμετώπισιν τῶν πολλῶν ἐχθρῶν τῆς ὑγιоῦς πίστεως καὶ ἰδίως τῶν Τεκτόνων καὶ ἐτόνισε, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία ἔχει χρεῖαν ἀγωνιστῶν, οἵτινες δὲν ἀγωνίζονται πρὸς προβολὴν τοῦ ἀπαισίου τῶν ἐγῶ, ἀλλὰ πρὸς προβολὴν Ἐκείνης. Ὑπεγράμμισε ἐπίσης τὴν ἀξίαν τοῦ ἀναγεννητικοῦ ἔργου τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς

ἐξησφάλισε τὴν εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν, καὶ ὑπέδειξε εἰς Αὐτὴν νὰ ἀναλάβῃ τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον εἰς τὴν θείαν λατρείαν.

Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὰ περιορισμένα πλαίσια μιᾶς πενιχρᾶς περιγραφῆς νὰ ἀναφερθοῦν τὰ ὅσα θεοπνεύστως ἐλάλησεν ὁ ζηλωτὴς καὶ ἐνάρετος Μοναχὸς π. Μάρκος Χανιώτης καὶ νὰ ἐπαινεθῇ ἐπαξίως ὁ ὁμιλητὴς, ὅστις εἶναι ἀνώτερος τῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων.

Προσκρούει τις ἄλλως τε ἐπαινῶν αὐτὸν εἰς τὴν ἐγνωσμένην μετριοφροσύνην του καὶ χριστομίμητον ἀπλότητα.

Μετά τὴν ὁμιλίαν τοῦ πολυσεβάστου Μοναχοῦ ἐψάλησαν πάλιν βυζαντινοὶ ὕμνοι καὶ οὕτως διὰ προσευχῆς ἔληξεν ἡ ἐπιθλητικὴ καὶ λαμπρὰ τελετὴ, ἣτις θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης τελετῆς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 20 ἑ.ἑ. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ἡ ἀείμνηστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφὴ Εὐθαλία Ι. Χριστοπούλου ἀγωνίστρια τῶν ἱερῶν παραδόσεων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου. Αὕτη καὶ ἡ οἰκογένειά της συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν εὐδόωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐν τῷ παραρτήματι Βόλου ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν πατριῶν παραδόσεων ἐνισχύοντες αὐτὸ ἠθικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔβαλον οἱ δύο ἱερεῖς τοῦ παραρτήματος. Ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν της, ἐνθα, οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται καὶ ποιῶσιν βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὸν ἐπίσης παλαίμαχον ἀγωνιστὴν συζυγόν της καὶ τέκνα της.

καὶ θαδίζουσαν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας των. Σὲ τί ὅμως θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους αὐτό; Ὁ δικός τους Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος ἀλλὰ «ὁπαδὸς τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ». Σὲ ποιὸς γράφει ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς; Στους Ἀγιορείτας ἢ στὰ πνευματικοπαῖδιά του τῶν Ἀθηνῶν; Ἀν ὑποθέσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παραμένουσα Ὁρθόδοξος ἔκανε κάποια μεγάλη οἰκονομία καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀναθεματίσει τὸν Ἀθηναγόρα, σὲ τί θὰ ἔλλαζε αὐτὸ τὰ πράγματα; Θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας; Ὁ Νεστόριος ἦτο ἐντὸς Ἐκκλησίας ὅλο τὸ διάστημα πρὸ τοῦ ἀναθεματισμοῦ του; Ἐνας αἰρετικὸς Ἐπίσκοπος παύει νὰ εἶναι Ἐπίσκοπος, χάνει τὴν Ἱερωσύνη, εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν διὰ τοῦ μνημοσύνου δὲν ἀκολουθοῦν πλέον Ἐπίσκοπο ἀλλὰ ἄνθρωπο ὃ ὅποιος ἐξέπεσε τῆς Ἀρχιερατικῆς Χάριτος. Ὅταν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος ἐκπέσῃ τῆς Χάριτος πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐκπέσῃ καὶ τὸ ποιμνίό του; Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦν τὴν ἐντολὴ τῆς Ἱερωσύνης οἱ Πρεσβύτεροι; Εἶναι σὲ θέσι ὁ ἐκπεσὼν Ἀρχιερεὺς νὰ δώσῃ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ στὸ ποιμνίό του; Ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου γράφει καθαρά ὅτι ὁ αἰρετικὸς Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι Ἐπίσκοπος ἀλλὰ ψευδεπίσκοπος, ἄρα καὶ ψευδοῖερεὺς. Οἱ λειτουργίαι του εἶναι ψευδολειτουργίαι, οἱ χειροτονίαι του ψευδοχειροτονίαι, τὸ Μύρον του δὲν εἶναι Ἅγιον Μύρον, ὅλα τὰ μυστήριά του εἶναι χωρὶς ἁγιαστικὸ περιεχόμενο. Ἀλλὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία ποὺ εἶναι ἓνα σῶμα κανεὶς δὲν στέκεται ὡς ἄτομο. Ἐνας ἱερεὺς εἶναι συνάρτησις τοῦ Ἐπισκόπου του..

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν τῆς Μεγαλονήσου Κρήτης καὶ δὴ τῶν κατοίκων Ἡρακλείου, ὅτι ὁ ἱερεὺς Χαράλαμπος Σταματάκης παύσας αὐτοβούλως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ἱερουργῇ καὶ τελεῇ Μυστήρια, δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς ἐκεῖ Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Ἱστορικὴ καὶ ἀξιέπαινος ἀπόφασις

Τὸ ὑπὸ ἴδρυσιν μασωνικῶν σωματείων «Ἑλληνικὸν τεκτονικὸν τάγμα Δῆλιος Ἀπόλλων» ὑπέβαλεν ἐσχάτως αἴτησιν ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ τελευταία αὕτη ἐθνικῶς, χριστιανικῶς καὶ ὁρθῶς πράξασα ἀπέρριψεν τὴν αἴτησιν καὶ ἐξέδωκε μνημειώδη ἀπορριπτικὴν ἀπόφασιν.

Οἱ περίφημοι καὶ ἀληθεῖς Χριστιανοὶ Ἕλληνες δικασταὶ ἀπέδειξαν διὰ τῆς σθεναρᾶς στάσεως καὶ λαμπρᾶς ἀποφάσεως αὐτῶν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν τὴν ὁποίαν σφοδρῶς πολεμεῖ ὁ ἐπάρατος Μασωνισμὸς. Ὡς γνωστὸν ἡ Μασωνία δὲν εἶναι σωματεῖον ἢ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις ἢ φιλοσοφικὴ σχολὴ ἀλλὰ θρησκεία ὑπενθυμίζουσα τὰς παλαιὰς εἰδωλολατρικὰς μυστηριακὰς θρησκείας τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ συνέχειαν καὶ ἀναδίωσιν. Εἶναι θρησκεία λίαν ὑποπτος ὡς ἐκ τῆς μυστικότητος, ἡ ὁποία τὴν διακρίνει. Οἱ Μασῶνοι δρῶσι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἠπείρους κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ ἐξαφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς συμφῶνως πρὸς τὰς δηλώσεις ἐπιφανῶν ὁπαδῶν καὶ μυστῶν τῆς ἐπαράτου Μασωνίας.

Ὅντως ἀξιέπαινος τυγχάνει ἡ ἀπόφασις τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης καὶ δεικνύει τὴν προσήλωσιν τῶν Ἑλλήνων δικαστῶν εἰς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποτελοῦν τὸ δάθρον ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς.

Ὁλοθύκως εὐχόμεθα, ὅπως τὸ παράδειγμά των εὖρη καὶ ἄλλους μιμητὰς σεβομένους καὶ πιστῶς καὶ σταθερῶς προσηλωμένους εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628,280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	» 30.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1		